

Overboord

Overboord

Jasper Langedijk

Verhalen

© 2021 Jasper Langedijk
Omslagfoto en ontwerp: Jasper Langedijk
ISBN: 9789402172201

Inhoud

Ik weet niets over Emily Brontë	7
Vers.....	26
Schaap Drie.....	37
De derde hond.....	45
Superheld	59
De wereld om mij heen.....	64
De bumper van een Rolls Royce	74
Oók honderd jaar eenzaamheid.....	76
Mijn hommel.....	82
Overboord.....	84
Ik ben er al	92

Ik weet niets over Emily Brontë

Als het dan vakantie is en ik eindelijk het land aan het verlaten ben, zitten er twee Taiwanezen in mijn coupé. Ik zeg *mijn coupé* omdat het een rokerscoupé is en omdat zij niet roken. Ze hebben zelfs last van mijn rook. En terecht. Roken is vies, vooral als je het zelf niet doet. En dan al helemaal in een treincoupé. En dan kun je wel denken wat zanikt die man, maar zeg nou zelf, stel je houdt niet van water, en je meldt je aan bij een zwemvereniging... Of: stel je bent als de dood voor honden en je koopt een kaartje voor een hondententoonstelling, zo'n flinke in een beursgebouw ofzo. Ze zijn verder heel aardig hoor, die Taiwanezen. Dat wil zeggen, één van hen; de ander spreek ik eigenlijk de hele reis niet. Die spreekt geen nauwelijks Engels. De andere wel. Dat begon allemaal heel houterig; ik nam plaats in mijn coupé en trof daar twee Taiwanezen. Ik klapte het flink vieze dekseltje van de asbak die zich in de leuning van mijn stoel had verstopt open en stak tevreden een sigaret op. Zo, dacht ik, ik zit in de trein en ik ben nu dus officieel weg. Op reis. Direct daarop zag ik verbazing en enorm lichamelijk ongemak in de ogen van de toen nog onbekende oriëntaals ogende mensen opdoemen en uitzaaien. Sociaalvoelend als ik ben doofde ik de sigaret met een gezicht alsof ik hem tot het laatste koolmonoxideatoom had opgerookt en nu echt even genoeg had. (Dan kennen ze het fenomeen roken nog niet. Niet echt. Als ze daar instinken.) De Taiwanees die ik niet nader heb leren kennen trok groen weg en stommelde zich waarschijnlijk excuserend mijn coupé uit. De overgebleven Taiwanees en ik keken elkaar welwillend en argwanend aan en trokken als bij mooi toeval tegelijkertijd een boek uit onze rugzakken. Hij las John le Carré. Ik het aanzienlijk verantwoordere boek waar ik zelfs als ik het

opschrijf de naam van vergeet, geschreven door Rainer Maria Rilke. Al heeft de man een vrouwen naam; hij kan een leuk stukje schrijven. Na een seconde of anderhalf in onze boeken te zijn opgegaan, begonnen die Taiwanese en ik weer welwillende en argwanende blikken uit te wisselen. Ik besloot snel anders te handelen dan mijn aard voorschrijft en stak mijn hand uit.

'Hello, I am Jasper. I go to Austria. To climb mountains,' zei ik.

Die Taiwanese nam mijn hand aan, schudde hem een beetje en zei zijn naam, denk ik. Ik noem hem hier dan ook verder gewoon *die Taiwanese*. Wanneer hij me later aanspreekt, blijkt ook hij mij een andere, voor hem eenvoudiger naam gegeven te hebben. Ik ben benieuwd wat dat betekent, in het Taiwanees: *Joh-is*. Vast iets als *die Nederlander* of misschien wel *Peuk*. Of *Snelle-Dood*.

We zwijgen en lijken te lezen. Ik kan niet wachten tot we Nederland uit zijn. Dan begint het pas echt. Dan ziet de omgeving er ook ineens heel anders uit. Andere wegen, andere straatlantaarns, meer heuvels en groen; alles wat een vakantieganger wil. En ik ben een vakantieganger en ik wil van alles.

Deze vakantie is de eerste in jaren. Ik heb tien jaar voor mijn vorige baas gewerkt en in die tijd ben ik geen een keer echt op vakantie geweest. Wel een keer een weekje klimmen in de Franse Alpen, ergens halverwege die periode, maar nooit meerdere weken weg in de zomerperiode. Als je eenmaal een paar jaar niet geweest bent, ga je het steeds minder missen. En het steeds vanzelfsprekender vinden dat je niet gaat. Nu ik ontslagen ben en op zoek moet naar ander werk, lijkt het ineens het enige juiste: vakantie nemen. Mensen hebben het zelfs tegen me gezegd. Zo van *Jasper, neem eerst eens een lekkere fikse vakantie*. Nou dit is hem. Die lekkere fikse vakantie.

Ik pak het flesje wijn dat in mijn rugzak zit en neem het op mijn schoot. Moet ik nou die Taiwanese ook aanbieden? De andere is nergens te bekennen, dus de fles zou niet in één rondje bijna leeg zijn. Ik schenk wat wijn in een plastic bekertje –niet ideaal, ik weet het, maar het is vakantie dan hoort dat- en houd het voor de neus van die Taiwanese (die er wel is). Hij aarzelt en neemt het dan dankbaar aan.

‘Ja proost,’ zeg ik met een knikje, terwijl ik voor mijzelf een wat voller bekertje inschenk. Gelukkig kun je niet door de bekertjes heen kijken. Anders zou die Taiwanese ook nog eens kunnen denken dat ik een krentenweger ben. Ik besluit goed op te letten of hij mij niet ineens weer een andere naam geeft zo meteen. Als dat zo is, betekent het vast en zeker krentenweger. In dat geval heeft hij door de zon die op mijn bekertje schijnt het wijnniveau kunnen achterhalen. Hoe zeg je *mijn hand schoot uit* in het Engels? Ik weet dat niet. Een brood kopen en de weg *vragen* zijn mijn sterkste punten in deze taal. Ik knik nogmaals vriendelijk en vraag hem waar hij vandaan komt.

‘From Taiwan,’ zegt hij. Vanaf dat moment weet ik dus dat hij een Taiwanese is.

‘Holiday?’ vraag ik.

‘Yes, holiday,’ beaamt hij gretig. Ook hij is blij dat we nu communiceren.

‘Are you from Holland?’

‘Yes! Holland!’ zeg ik alsof we in Centraal Amerika elkaar treffen en toevallig op het onderwerp stuiten, ‘stomme vraag!’ (Later bedenk ik pas dat het misschien niet zo vanzelfsprekend was dat ik uit Holland kwam. De Taiwanese kwam ook niet uit Holland en in de trein zaten vast en zeker nog meer mensen die wél in Holland in een trein zaten of zelfs waren ingestapt, maar die er niet vandaan kwamen.)

Wij drinken onze wijn. Hij vraagt niet om een tweede bekertje wanneer die andere Taiwanese terugkomt. Hij is

inmiddels weer zijn vertrouwde kleur, maar hij heeft enorm rode ogen. Alsof hij heel hard gehuild heeft. Of hooikoorts. Of cannabis. Hij klapt hun deel van de bank uit als soort van bed en beslist daarmee dat we allemaal moeten gaan slapen. Ik snak naar een sigaret.

Op het centraal station in Utrecht, waar mijn reis begon, overkwam mij ook nog iets vreemds. Ik zat op mijn rugzak mezelf wijs te maken dat ik in feite al met vakantie was en dat het zitten in een stationshal in je woonplaats hetzelfde is het zitten in een stationshal aan de andere kant van de wereld, toen een punkachtig meisje mij aansprak. Ze had een jas over haar arm hangen.

‘Mag ik jou wat vragen?’ vroeg ze.

‘Jazeker,’ zei ik (ook omdat ik een langer antwoord dan die ene lettergreep van ja wilde uitspreken om het gevoel minder nederig te zijn – zij stond en was lang en ik zat en ben dan nog kleiner dan wanneer ik sta).

‘Ik kom net uit Australië. Ik heb zes maanden tussen de Aboriginals gezeten. Wil je mijn jas kopen, dan kan ik een overnachting betalen. Want ik heb geen geld meer.’

Ik geloofde haar. Ik geloof haar nog steeds. Maar ik had ten eerste geen Nederlands geld en ten tweede absoluut geen lange zwarte jas met Oost-Europese knopen nodig.

‘Sorry. Nee. Ik ben net op weg en mijn tas zit vol. En ik heb geen Nederlands geld meer. Alleen Oostenrijkse schillingen.’

‘Oh. Geeft niet. Waar ga je naar toe?’

‘Naar de bergen. Klimmen,’ zei ik.

‘Dat is mooi.’

Ik wilde haar nog vragen hoe het was bij de Aboriginals, maar ze rechte haar rug en nam afstand.

‘Hoe heet je?’ vroeg ze.

‘Jasper.’ Ik ben altijd bang dat mensen me niet verstaan als ik mijn naam zeg.

‘Oh. Ik heet Emily.’

‘Doe maar voorzichtig in de bergen,’ zei ze.

‘Ja. Doe jij ook maar voorzichtig. En succes met je jas,’ zei ik, en ik voelde me laf.

Pas wanneer de trein in Keulen even stopt, rook ik uit het openstaande schuifraampje een sigaret. Terwijl ik naar een mooi verlichte kerk kijk, bedenk ik meer voorbeelden van dingen die je niet doet als je ergens niet van houdt. Ik bedenk er heel veel, maar uiteindelijk blijft toch de beste: je gaat toch ook niet als je een internationale treinreis maakt, een rokerscouchette reserveren –want ze hadden gereserveerden moedwillig uren als verblijfplaats betrekken als je niet rookt (of roken haat). Over het algemeen moet je *vragen* om een rokerscoupé. Zij dus ook. Die krijg je niet zomaar.

De volgende ochtend word ik wakker met pijn in mijn rug. Ik had mijn bankje niet als bed ingericht, maar was gewoon blijven zitten in de leeshouding, met mijn hoofd tegen het raampje en zo was ik in slaap gevallen. Scheef en onderuitgezakt. Dat is vakantie.

‘Goedemorgen’ zeg ik tegen die Taiwanees (die andere is er weer niet). Dat lijkt hetzelfde te betekenen in een van de talen die hij verstaat, want hij lacht en zegt goodmorning. Hij lijkt heerlijk geslapen te hebben. Ik hoop dat we snel ergens stoppen, want ik *moet* een sigaret roken.

Ik vraag die Taiwanees wat hij het beste vond aan Nederland. Eigenlijk bedoelde ik te vragen wat hij het leukste vond, maar met *What did you like best in Holland?* kan men inderdaad meerdere kanten uit.

‘The beer.’ Het bier. Hij *kán* natuurlijk ook gewoon leukste bedoelen.

Ik probeer te bedenken wat ik het leukste aan Taiwan vind.

Voordat we München binnen rijden, fantaseer ik nog over goede gesprekken die ondanks taalbarrières te voeren zijn en over hechte internationale vriendschappen die ontstaan